

„Џепне приче“, Игор Коларов

Поучно и маштовито

Читајући књигу „Џепне приче“ мисли су ми често лутале и нисам био сигуран да ли је то моја машта или стварност.

Писац овог књижевног дела наметнуо је својој публици више прича, које су недовршене, али за нас читаоце занимљиве и шаљиве. У њима главни ликови су подједнако и деца и животиње. Мени омиљена је девојчица Исидора, која је свемоћна попут моје маме, као и неки тамо Бетмен, који ме подсећа на самог себе, из периода када сам, како би то моја бака рекла „био мало неваљало дете“.

У свакој причи сам се поистоветио са главним јунаком, доживео сам је у реалном времену, попут гледања филма „4D“ формата у биоскопима. Тако сам пловио морима и летео попут птице ластавице, играјући се са малим пуфнастим створењем, а у ствари радило се о обичној дечијој зеленој лопти. У једној од прича био сам и зец који покушава да савлада француски језик, који је и мени морам признати неразумљив, можда из разлога јер у школи на ваннаставним активностима учим руски.

Књига је веома поучна и ниједног тренутка ми није била досадна, јер сам заједно са писцем могао поједине приче да довршим на свој начин. Ко је прочита, биће му много јасније зашто може да се каже „плаче као Јулија“ или „лаже као Густав“.